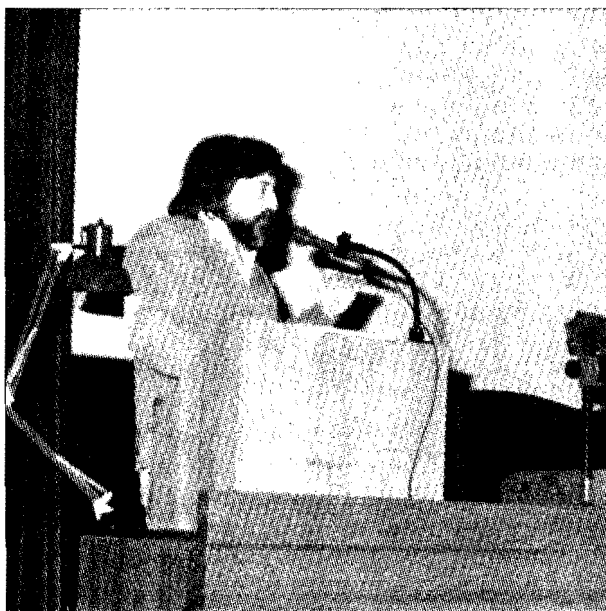

Θέμα: Εκσυγχρονισμός και Δημόσια Διοίκηση.

Εισηγητής: **A. Μητρόπουλος**, εκπρόσωπος Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Ακούγοντας ορισμένους προηγούμενους ομιλητές, ιδίως ομιλητές κομμάτων και ιδιαίτερα κομμάτων, τα οποία έχουν ή είχαν την ευθύνη διακυβέρνησης της χώρας και, επομένως, σημαντικό μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κατάσταση της Δημόσιας Διοίκησης, πραγματικά διερωτήθηκα αν είμαι πολίτης αυτής της χώρας. Δεν ξέρω αν πιστεύει κανείς από μας, ότι με την τακτική του κουκουλώματος, της αλληλοεπίρριψης ευθυνών, είτε της αποσιώπησης ευθυνών, ή με κάποια ανειλικρίνεια πολλές φορές, είναι δυνατόν φιλόδοξα να προσεγγίσουμε ένα στόχο εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Διοίκησης ή δημοκρατικής μεταρρύθμισης.

Θα μου επιτρέψετε να πω δυο-τρία παραδείγματα, επιγραμματικά. Ο υπουργός Προεδρίας, μίλησε, ότι ετοιμάζεται αυτή τη στιγμή στο Υπουργείο Οικονομικών μισθολόγιο. Αφήνω τη θεσμική διάσταση στην πάντα. Τις προάλλες ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας, μίλησε ότι δεν υπάρχει δραχμή για αύξηση των αποδοχών των εργαζόμενων στο Δημόσιο, τουλάχιστον για φέτος και του χρόνου μίλησε για όχι τόσο σφικτή εισοδηματική πολιτική, αλλά εν πάση περιπτώσει, κάτι λίγο μπορεί να δοθεί. Με τι χρήματα θα γίνει το μισθολόγιο; Προφανώς, μιλάμε για κάποια σταδιακότητα, που τα στάδια της θα προσεγγίζουν ορισμένες οριακές πολιτικές καταστάσεις, εκλογές κ.λπ. Είπαμε ότι αυτή τη στιγμή το ζήτημα των αποδοχών των εργαζόμενων στο Δημόσιο, ακούστηκε, οφείλεται στο νόμο 1505 του '84, στην ισοπέδωση και στο ύψος εκ-

κίνησης από τότε. Καμία αντίρρηση. Μόνο αυτό είναι; Όμως, γιατί αποσιωπούμε τις ευθύνες της πολιτικής λιτότητας ή των πολιτικών λιτότητας που έχουν εφαρμοστεί μέχρι σήμερα;

Ακούστηκε ότι ο νόμος 1735 για τις προσλήψεις, της προηγούμενης κυβέρνησης, με κάποιες διορθώσεις είναι ένας καλός νόμος για να απεμπλακούμε, ή να απεμπλακεί η Δημόσια Διοίκηση από το ρουσφέτι. Μα σοβαρά, είναι κανείς, πιστεύει κανένας, ότι το ζήτημα αυτή τη στιγμή του ρουσφετιού στην Ελλάδα, συναρτάται με τη μη ύπαρξη αντικειμενικών νόμων για την πρόσληψη; Νόμοι υπήρχαν ένα κάρο, το ζήτημα είναι ότι δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Πιστεύω, συνάδελφοι, ότι δεν είναι δυνατόν, να φιλοδοξούμε ότι με την τοποθέτησή μας, με την πρακτική μας, θα επιχειρήσουμε κάποια προσέγγιση σ' αυτό το τεράστιο ζήτημα, εάν δεν μιλήσουμε ειλικρινά μεταξύ μας και δεν μιλήσουν οι πολιτικές δυνάμεις, κυρίως, με ειλικρίνεια. Εάν ο στόχος κάθε κυβέρνησης, είναι η ισχυροποίηση του πελατειακού πλέγματος, όπως πράγματι γίνεται, πραγματικά δεν μπορεί να υπάρξει καμία άκρη και καμία λύση και όλα τα υπόλοιπα θα είναι κουβέντες για να υπάρχουν.

Εγώ από πλευράς Εκτελεστικής Επιτροπής της Α.Δ.Ε.Δ.Υ., θα ήθελα να συγχάρω πραγματικά το Τεχνικό Επιμελητήριο γι' αυτή του την πρωτοβουλία. Το ζήτημα του εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Διοίκησης, δεν είναι ένα ζήτημα το οποίο πρέπει να απασχολεί στενά το δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλιστικό κίνημα. Είναι ένα ζήτημα, το οποίο θα πρέπει να αγκαλιαστεί από πολλούς κοινωνικούς φορείς, έχω την εντύπωση ότι το Τεχνικό Επιμελητήριο είναι από τους ελάχιστους κοινωνικούς φορείς, ίσως ο μοναδικός, ο οποίος επιχειρεί μια τέτοια προσπάθεια. Και, πραγματικά, εάν το συνδικαλιστικό κίνημα δεν εμπλουτίσει τους στόχους του και με τέτοια ζητήματα, πραγματικά θα είναι περιθωριοποιημένο στην κοινωνία και τα υπόλοιπα ζητήματα, τα οποία βάζει προς λύση δεν θα πρόκειται να 'χουν, τουλάχιστον, την απαιτούμενη κοινωνική στήριξη, στοιχείο απαραίτητο για την αποτελεσματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια, οι προσπάθειες, οι επιθέσεις ενάντια στο δημόσιο τομέα και στους δημόσιους υπάλληλους, αυξάνονται, πληθύνουν. Υποστηρίζεται ότι ο δημόσιος τομέας, γενικά, αποτελεί το παθητικό, ενώ ο ιδιωτικός τομέας το ενεργητικό. Είναι γνωστό με δυο λόγια, χωρίς να επεκτεινόμαστε, ότι όπου εφαρμόστηκαν τέτοιες συνταγές, οδήγησαν στην ουσία σε εκποίηση του κράτους και σε σοβαρή υπονόμευση και αποδιάθρωση της οικονομίας. Είναι για μας

αδιανόητο γενικά, να προχωράμε σε ιδιωτικοποίηση κοινωνικών ή άλλων βασικών υπηρεσιών του Δημοσίου, σε φορείς που μοναδικό κριτήριο είναι το κέρδος, όταν οι υπηρεσίες αυτές γενικά αποτελούν ιστορική κατάκτηση των σύγχρονων κοινωνιών. Όπως, επίσης, είναι αδιανόητο να επιχειρούμε να προσεγγίσουμε κάποιες λύσεις, γύρω στα ζητήματα που απασχολούν τη Δημόσια Διοίκηση, εάν δεν δούμε πραγματικά τις αιτίες που έχουν οδηγήσει σ' αυτή την κατάσταση.

Η ελληνική Δημόσια Διοίκηση λειτουργεί στα πλαίσια ενός υπανάπτυκτου πολιτικού συστήματος. Μεταξύ των πλέον χρόνιων παθολογικών χαρακτηριστικών, συγκαταλέγονται ο υπερσυγκεντρωτισμός, η πελατειακή νοοτροπία, το ρουσφέτι, ο ασφυκτικός εναγκαλισμός από την πολιτική εξουσία. Είναι προφανές ότι αυτά τα χαρακτηριστικά την εμποδίζουν να παίξει τον αναπτυξιακό κοινωνικό της ρόλο. Τα χαρακτηριστικά αυτά, γενικά έχουν τη ρίζα τους στην ίδια τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους. Στις πολιτικές που... και στον εναγκαλισμό της Δημόσιας Διοίκησης από το κάθε φορά κυβερνών κόμμα. Γι' αυτή την κατάσταση, για τη διατήρηση και τη διαιώνισή της, ανεξαιρέτως, υπάρχουν ευθύνες απ' όλες τις μέχρι σήμερα κυβερνήσεις.

Η πολιτική της σημερινής κυβέρνησης, γενικά κινείται, οξύνει ορισμένα χαρακτηριστικά από τα παλαιότερα, και έχει ένα σχετικά καινούριο, όχι απόλυτα καινούριο, την προσπάθεια γενικότερα υπονόμευσης και διάλυσης των δημόσιων υπηρεσιών. Και εδώ θα μου επιτραπεί η έκφραση, με ένα λίγο ανέντιμο τρόπο. Επιχειρούμε γενικά να τα φορτώσουμε τα πάντα στους δημόσιους υπάλληλους. Στους εργαζόμενους στο Δημόσιο. Χωρίς να μπορούμε να πούμε, να μην παραδεχτούμε, ότι όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που προαναφέρθηκαν, ο υπερσυγκεντρωτισμός, η γραφειοκρατία, η αλληλεπίρριψη ευθυνών, η αλληλεπικάλυψη αρμοδιοτήτων, δεν επιδρούν στον ίδιο τον εργαζόμενο, δεν διαμορφώνουν ένα γνωστό τύπο εργαζόμενου στο Δημόσιο, το λεγόμενο «δημόσιο υπάλληλο». Αλλά από αυτό, από τις ορισμένες ευθύνες, τις οριακές ευθύνες, μέχρι το φόρτωμα όλων των ευθυνών πάνω στους εργαζόμενους στο Δημόσιο, για να αποκρυβούν οι πραγματικές αιτίες, πραγματικά υπάρχει πάρα πολύ μεγάλη απόσταση.

Στις σημερινές συνθήκες, που ο κόσμος αλλάζει γρήγορα, η παρουσία ενός σύγχρονου και αποτελεσματικού κράτους, αποτελεί ανάγκη, έτσι, επιτακτική. Η κατάκτηση, όμως, των στόχων αυτών, θα συναντά ιδιαίτερες δυσκολίες στις σημερινές συνθήκες, που προωθείται η υποβάθμιση του δημόσιου τομέα και η κομματική εξάρτηση των δημόσιων υπηρεσιών. Στον τόπο μας, η ταύτιση του κράτους και της πολιτικής εξουσίας είναι σχεδόν απόλυτη και η κομματική παρέμβαση στο έργο του διοικητικού μηχανισμού είναι δεδομένη και, δυστυχώς, ευρύτερα αποδεκτή από τις πολιτικές δυνάμεις. Και νομίζω ότι, χωρίς υπερβολή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσο τα κόμματα, αυτή τη στιγμή, δεν εκσυγχρονίζουν τη λειτουργία τους, τότε δεν μπορούμε βάσιμα να ελπίζουμε σε έναν εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης. Η κατάσταση

αυτή, την οποία ζούμε, έχει διαπαιδαγωγήσει πολίτες, υπαλλήλους, αλλά και πολιτικούς, οικοδομεί αντιλήψεις και νοοτροπίες που δεν τους επιτρέπουν να βλέπουν με καλό μάτι μια ριζική διοικητική μεταρρύθμιση, η οποία θα 'χει σαν κύριο και πρωταρχικό στόχο την ανατροπή αυτών των χαρακτηριστικών.

Πιστεύουμε ότι χρειάζεται μια διακομματική συμφωνία, από όλα τα κόμματα, για τη λήψη μέτρων που θα οδηγήσουν στη λειτουργική ανεξαρτησία της Δημόσιας Διοίκησης, γιατί η ριζική μεταρρύθμιση αποτελεί πλέον μια αναγκαιότητα που αναγνωρίζεται, τουλάχιστον στα λόγια, από όλους. Πιστεύουμε ότι, αυτή η διοικητική μεταρρύθμιση, θα πρέπει να 'χει αναφορά σ' ένα σταθερό προσανατολισμό, στην υλοποίηση ορισμένων βασικών αρχών και αξιών. Ένας τέτοιος είναι η θετική συμβολή της Δημόσιας Διοίκησης στην κοινωνική, πολιτιστική και οικονομική ανάπτυξη. Ένα δεύτερο, είναι η ενίσχυση και ενεργητική συμμετοχή των πολιτών, στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων. Ένα τρίτο, η ικανοποίηση των απαιτήσεων μιας σύγχρονης δημοκρατικής πολιτείας, που στην κατεύθυνση αυτή, θα πρέπει να διασφαλίζεται η αρχή της διαφάνειας, της πρόσβασης του πολίτη στη διοίκηση, του σεβασμού των οργάνων της Δημόσιας Διοίκησης στον πολίτη, της συμμετοχής των εργαζομένων στις αποφάσεις που τους αφορούν.

Τέλος, η διασφάλιση εκείνων των απαραίτητων θεσμικών και τεχνικών και υλικών δυνατοτήτων στους εργαζόμενους, που θα τους επιτρέπουν να εκπληρώσουν με επιτυχία το έργο τους και να αναπτύξουν ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς τις δυνατότητές τους.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για εκσυγχρονισμό, για δημοκρατική μεταρρύθμιση της Δημόσιας Διοίκησης, χωρίς να αναφερόμαστε στο προσωπικό των δημοσίων υπηρεσιών. Δεν ξέρουμε αν σήμερα ισχύει το παλιό δόγμα, της περιόδου του άκρατου κομματισμού: «Φύγε εσύ να έρθω εγώ», ισχύει όμως κάτι αντίστοιχο και ίσως περισσότερο επιβλαβές για τον εργαζόμενο και για τη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης, το: «Σήκω εσύ να κάτσω εγώ». Η κατάσταση αυτή ισοδυναμεί σ' ένα βαθμό με μια σύγχρονη μορφή επανεισαγωγής της αρχής των λαφύρων και της πολιτικής πατρωνίας. Και γι' αυτό είναι απόλυτα δικαιολογημένο το αίτημα των δημοσίων υπαλλήλων για ριζικές αλλαγές στα ζητήματα αυτά.

Ορισμένες πλευρές, πρώτον, σε σχέση με τις προσλήψεις: Είπαμε και προηγούμενα, ότι το πρόβλημα, δυστυχώς, για την ελληνική διοίκηση, δεν ήταν ποτέ η έλλειψη κάποιων κανόνων, αλλά η μη πιστή εφαρμογή τους, ή ακόμα και η παραβίασή τους. Είδαμε νόμους πραγματικά αντικειμενικούς, ίσως όχι αξιοκρατικούς και από την προηγούμενη κυβέρνηση και από την άλλη πλευρά, δεκάδες χιλιάδες προσλήψεις από το παράθυρο, μέσω του θεσμού των εκτάκτων. Ακούσαμε σήμερα τον υπουργό Προεδρίας για το στόχο, για θέωση του προσωπικού της Δημόσιας Διοίκησης. Δεν θα το σχολιάσουμε αυτή τη στιγμή, άσχετα αν ο τρόπος με τον οποίο εκφέρεται μια τέτοια άποψη είναι βαθύτατα αντιεπιστημονικός. Μιλάει, όμως, στο

τέλος της τριετίας της διακυβέρνησης, δεν ομιλεί για κάποιο αποτέλεσμα σ' αυτή την πολιτική, αποκρύπτοντας ότι το προσωπικό των δημοσίων υπηρεσιών έχει ουσιαστικά αυξηθεί, από μια άλλη κατηγορία υπαλλήλων, πλην όμως υπαλλήλων. Των λεγόμενων ωρομισθίων. Είναι αυτό που μιλάγαμε προηγουμένα για ειλικρίνεια.

Δεν μπορεί να λειτουργήσει η Δημόσια Διοίκηση με συγκρότηση και τρόπο λειτουργίας των υπηρεσιακών συμβουλίων που έχουν καθοριστική σημασία για τη στελέχωση των δημοσίων υπηρεσιών και για την υπηρεσιακή κατάσταση των εργαζομένων στο Δημόσιο, με υπηρεσιακά συμβούλια που λειτουργούν, όπως σήμερα ή όπως παλιά. Τα υπηρεσιακά συμβούλια πρέπει να σταματήσουν να λειτουργούν σαν όργανα του κάθε φορά κυβερνητικού κόμματος. Οι εκπρόσωποι της διοίκησης να ορίζονται με αντικειμενικά κριτήρια, οι εκπρόσωποι των εργαζομένων να λογοδοτούν και να ελέγχονται από το συνδικαλιστικό κίνημα, να θεσμοθετηθεί σύγχρονος κανονισμός για τη λειτουργία των υπηρεσιακών συμβουλίων και να καταργηθεί το απόρρητο.

Σε σχέση με το μισθολογικό καθεστώς: Ειπώθηκαν αρκετά και από τον πρόεδρο του Τεχνικού Επιμελητηρίου στην εισηγητική ομιλία. Διερωτάται κανείς, εάν σήμερα ένας υπάλληλος και να πάρουμε το παράδειγμα του μηχανικού με 15 έτη υπηρεσίας, δηλαδή μιλάμε σε ένα απόγειο κατά κάποιον τρόπο της εμπειρίας του, να αμείβεται με 140.000 ή 150.000 καθαρές και μάλιστα μη φορολογήσιμες. Ίσως χαμηλότερο το ποσό. Διερωτάται κανείς, μία τέτοια πολιτική, είναι αποτέλεσμα μονάχα μιας πολιτικής λιτότητας ή και κάποιων άλλων στόχων. Ή προσπαθούν να στρέψουν τους εργαζόμενους κάπου αλλού, ώστε μετά με τη σειρά τους να τους επανασυκοφαντήσουν, για να προσπαθήσουμε να περάσουμε άλλες επιλογές.

Μιλάμε για μία σχέση αποδοχών στο Δημόσιο αυτή τη στιγμή και ιδιαίτερα στους μηχανικούς που ενδιαφερόμαστε, που όχι μονάχα σιγά - σιγά φθίνει, επί τα χείρω, αλλά που είναι τέτοια, που η κοινωνική πολιτική, όποια κοινωνική πολιτική ασκείται στο Δημόσιο, θίγει αυτά τα στρώματα. Πάρτε τα κοινωνικά επιδόματα, επίδομα γάμου και επίδομα τέκνων. Είναι ίδια στο Δημόσιο, όπως έπρεπε να υπάρχει, όπως έπρεπε να περιμένει κανείς από μία σωστά ασκούμενη κοινωνική πολιτική; Ή τα επιδόματα τα οποία παίρνουν οι μηχανικοί οι λεγόμενοι υψηλόβαθμοι, κάποιες κατηγορίες εργαζομένων, ή πολύ μικρότερα, λόγω του ψαλιδίσματος της ΑΤΑ και των διάφορων άλλων καινοφανών μεθοδεύσεων;

Διερωτάται κανείς αν πραγματικά στις σημερινές συνθήκες, μπορεί να μιλήσει κάποιος για μια Δημόσια Διοίκηση σύγχρονη, αποδοτική, που να παίξει κάποιο ρόλο στην ανάπτυξη της ελληνικής κοινωνίας και να μπορεί να προσελκύσει τα νέα δυναμικά στρώματα, τους επιστήμονες, τους γνώστες των νέων τεχνολογιών, με τους μισθούς της τάξης των 120.000 και 140.000 δραχμών το μήνα. Είναι αυτή μία πολιτική η οποία είναι αποτέλεσμα, επαναλαμβάνω, της πολιτικής λιτότητας; Ή αποτέλεσμα κάποιων άλλων σκοπι-

μοτήτων; Χρειαζόμαστε ή δεν χρειαζόμαστε; Ή μήπως, τελικά, δεν χρειαζόμαστε κάποιες ειδικότητες στο Δημόσιο, για να μπορούν να λασκάρουν κάποιες διαδικασίες και ο νούν νοεϊτω.

Τέλος, συνάδελφοι, οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο είμαστε υπάλληλοι δεύτερης κατηγορίας και για έναν άλλο λόγο. Είμαστε η μόνη κατηγορία εργαζομένων, που δεν ισχύει γι' αυτούς το δικαίωμα της διαπραγμάτευσης, της συλλογικής διαπραγμάτευσης. Οι σύγχρονες κοινωνικές απόψεις και κοινωνικές αντιλήψεις, επιτάσσουν ότι το δικαίωμα αυτό πρέπει να επεκταθεί και στους δημόσιους υπάλληλους. Προσωπικά δεν κατανόησα για ποιο λόγο καμία κυβέρνηση μέχρι σήμερα δεν δέχτηκε να υλοποιήσει αυτό το αίτημα. Το δεν κατανόησα, εντός εισαγωγικών, αλλά δεν κατανόησα για ποιο λόγο, οποιοδήποτε κόμμα δεν είναι στην κυβέρνηση, αλλά άσκησε στο παρελθόν την κυβερνητική εξουσία, χειροκροτεί και τάσσεται υπέρ ορισμένων αιτημάτων, για να τα βάλει με τη σειρά του και πάλι στον κάλαθο των αχρήστων, ή στα αζήτητα. Πιστεύουμε ότι γενικά η άρνηση των κυβερνήσεων, να θεσμοθετήσουν ένα σύστημα διαπραγμάτευσης και για τους δημόσιους υπάλληλους, έχει να κάνει με θεωρητικά κατασκευάσματα, κυριολεκτικά των αρχών του αιώνα μας, περί του ρόλου, της θέσης και των δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων. Στη σημερινή εποχή δεν είναι δυνατόν να στερείται ο δημόσιος υπάλληλος από αυτό το δικαίωμα. Η απουσία ενός συστήματος διαπραγμάτευσης, αποτελεί κατ' ουσία ένα έλλειμμα δημοκρατικό. Και η κάλυψή του, αποτελεί, σήμερα ιδιαίτερα, που όλοι δίνουν όρκο στον κοινωνικό διάλογο, αδήριτη ανάγκη. Νομίζω ότι είμαι ακριβώς στα 15 λεπτά, δεν θα ήθελα να συνεχίσω, σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε πολύ και για την ουσία και για την τήρηση του τύπου του χρόνου. Μετά την έντονη κριτική που ασκήθηκε από τους δύο προηγούμενους ομιλητές για την παρέμβαση των πολιτικών κομματικών σκοπιμοτήτων, θα επανέλθουμε εμείς στα κόμματα, εκκρεμούν δύο εισηγήσεις από το πρωί, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που έχουμε, και κατ' εξαίρεση, λοιπόν, πριν δώσουμε το λόγο στους δύο εκπροσώπους των κομμάτων που έχουν εισηγήσεις, σύμφωνα με την πρόσκληση της Οργανωτικής Επιτροπής, δηλαδή στο ΠΑΣΟΚ και στο Συνασπισμό, θα σας διαβάσω μία παρέμβαση, που έχει κάνει ένας συνάδελφος από εδώ πέρα, για να την έχουν υπόψη τους και οι ομιλητές, παρ' ότι απευθύνεται προς την Οργανωτική Επιτροπή. Είναι του συνάδελφου Γιάννη Γρηγορόπουλου, και λέει: «Θα ήθελα να αναφερθούν από την Οργανωτική Επιτροπή οι λόγοι, αν υπάρχουν, που επέβαλαν και στο συγκεκριμένο διήμερο να κληθούν να κάνουν εισήγηση, χαιρετισμό, εκπρόσωποι της κυβέρνησης και των κομμάτων, τη στιγμή που έχει αποδειχθεί στην πράξη, κατ' επανάληψη και αποδείχτηκε περίτρανα και σήμερα, ότι το βήμα σ' αυτού του τύπου τα συνέδρια, επιστημονικά διήμερα κ.λπ., χρησιμοποιείται ανενδοίαστα από τους εκπροσώπους αυτούς για προεκλογικού τύπου αναλύσεις και υπο-

σχέσεις και προσβάλλουν βάνουσα τη μνήμη και τη νοημοσύνη των παρευρισκομένων και, μάλιστα, χωρίς τη δυνατότητα άμεσου αντίλογου, που θα μπορούσε να λειτουργήσει ανασχετικά στην εθμική αυτή προσπάθεια παρουσίασης του μαύρου ως άσπρο».

Εγώ, τη διάβασα την εισήγηση μόνο και μόνο επειδή

δίνω το λόγο στους εκπροσώπους, η απάντηση νομίζω ότι είναι αυτονόητη και δεν θα υπάρξει απάντηση από την Οργανωτική Επιτροπή.

Ο συνάδελφος Νίκος Αλαγιάννης εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ.

Θέμα: Δημόσια Διοίκηση και μηχανικοί.

Εισηγητής: Τομέας Επιστημόνων ΠΑΣΟΚ.

Παρουσιαστής: Ν. Αλαγιάννης.

Αγαπητοί συνάδελφοι, όχι εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ, εκ μέρους του Τομέα Επιστημόνων του ΠΑΣΟΚ. Ο συνάδελφος που έκανε τη δήλωση, είχε ως ένα βαθμό δίκιο. Πρέπει να ξέρει, όμως, ότι καμιά αλλαγή δεν πρόκειται να επέλθει πουθενά, αν η μάχη δεν δίνεται και μέσα στα ίδια τα κόμματα. Και αν η μάχη δεν δίνεται και μέσα στους ίδιους τους συλλογικούς φορείς. Μη φανταστεί ο συνάδελφος, ότι οι συλλογικοί φορείς, είτε συνδικαλιστικοί είναι αυτοί, είτε τα κόμματα, δεν απαιτούν διαπάλη εσωτερικά. Εκεί πρέπει να δοθεί η πρώτη μάχη. Και στους φορείς τους συνδικαλιστικούς, και στα κόμματα.

Εγώ, λοιπόν, εκ μέρους ενός τομέα του ΠΑΣΟΚ, του Τομέα Επιστημόνων, θα πω την άποψή μας και σ' αυτή την άποψη, αν συμφωνήσετε, στην ημερίδα σας θα μας βρείτε συμμετόχους και συναγωνιστές.

Έχω την εκτίμηση, απ' ό,τι άκουσα και απ' ό,τι είδα στο πρόγραμμα, αναζητάτε, συνάδελφοι μηχανικοί, το πρόσωπό σας σε μια πραγματικά ρυτιδωμένη Δημόσια Διοίκηση, σε μια Δημόσια Διοίκηση που σ' ένα βαθμό είναι υπονομευμένη και κατασκευοφαντημένη. Αναζητάτε, λοιπόν, ένα πρόσωπο και ένα ρόλο. Για να βρείτε το ρόλο σας και να τον προσδιορίσετε και να ζητήσετε την αναγνώρισή του, πρέπει να αναρωτηθούμε, αν η Δημόσια Διοίκηση έχει ρόλο, αυτόν ψάχνετε να βρείτε για τον εαυτό σας. Και για να 'χει ρόλο η Δημόσια Διοίκηση πρέπει να αναζητήσουμε, όπως είπαν και οι προηγούμενοι ομιλητές, αν το κράτος έχει τέτοιο ρόλο, που εσείς διεκδικείτε μέσα σ' αυτόν να παίξετε. Το κρίσιμο, λοιπόν, σημείο, είναι αυτό. Είναι ο πυρήνας του προβλήματος. Καμία λύση δεν πρόκειται να δοθεί και θα 'ναι και ουτοπία και αφέλεια, να πιστεύει κανένας ότι...

Σ.Σ.: Μικρό κενό λόγω αλλαγής ταινίας.

... τότε δεν έχετε ρόλο ουσιαστικό και τότε την αναγνώριση που ζητάτε, ως παραχώρηση μπορείτε να την πάρετε, είτε ως κρατική πρόνοια που παράγει υποδομή και υπηρεσίες. Που σχεδιάζει μακροπρόθεσμα, που καθορίζει κανόνες, παρεμβαίνει, προσανατολίζει και ελέγχει. Είναι αυτό που είπε ο συνάδελφος Γείτονας το πρώτο, το κάτω στρατηγείο ανάπτυξης, που διευρύνει τον αναπτυξιακό ορίζοντα, προωθεί ενεργά τομείς που έχουν περιθώρια ανάπτυξης και επιτυχίας, απαλείφει γραφειοκρατικές παρεμβάσεις και ουδετεροποιεί παραμορφώσεις που η ίδια η αγορά δημιουργεί. Και επενδύει εκεί που ο ιδιωτικός τομέας δεν βρίσκει συμφέρον να επενδύσει.

Υπάρχει, λοιπόν, τέτοιο κράτος σήμερα; Υπάρχει ανάγκη τέτοιου κράτους; Σε μια εποχή που οι κρατισμοί κατέρρευσαν, οι απόλυτοι κρατισμοί, αλλά και οι μηχανισμοί, η θεοποίηση των μηχανισμών, των νόμων της αγοράς, φάνηκε καταστροφική και για την οικονομία και για τις κοινωνίες, ιδέ «θατσερισμός» και «ριγκανισμός», σε μια τέτοια εποχή, εμείς πιστεύουμε ότι αυτή η όψη του παραγωγικού κράτους είναι μια κυρίαρχη όψη του κράτους. Και απευθυνόμενος και στον εκπρόσωπο του Σ.Ε.Β., λέω ότι ένα τέτοιο κράτος αποτελεσματικό, μπορεί να ενισχύει την ιδιωτική πρωτοβουλία, χωρίς να την υπονομεύει. Να την προσανατολίζει, χωρίς να την υποκαθιστά. Σε ένα τέτοιο κράτος έχουν θέση και ο δημόσιος τομέας και ο ιδιωτικός και ο κοινωνικός τομέας. Και πρέπει να συμφωνήσουμε και να συμφωνήσουν και οι εκπρόσωποι του Σ.Ε.Β. που έκαναν κριτική και στα κόμματα, ότι:

1. Η αναμφισβήτητη αποδοχή των νόμων της αγοράς και των κανόνων τους, συνυπάρχει με την παρουσία,